

היהודים - וילמדו ממנו.

מלפני יותר משנה סידרתי מכתבים של חדשי יאנואר (שני חיקים) פברואר (חצי חודש) ויולי (שני חיקים), של שנת 1964. מלבד זה קידרתי שלושה חיקים הכוללים מכתבי, הוראותי ודבריי: חיק 1 - 20.7.48 - 14.5; חיק 2: 31.10.48 - 21.7; חיק 3: 31.12.48 - 28.10; חיק 4: 1.9-2.10.49; חיק 5: 29.6.49 - 1.6; 29.1.49 - 3.1; 31.8.49 - 3.8.

- אמש יצאתי לעיירת אפקים לטקס מחן זכות אזרח כבוד למטה שפירא שר הפנים. הטקס עמד להסתדר בבית המועצה העירוני - בזו שליט המה"מ ובראשו מייבסקי, אם כי רוב חושבי אפקים הם מצפון אפריקה - אולם שפירא עמד על כך שהטקס יסודר ברחוב שלפני מועצת העיריה. נאסף המון גדול והרגשתי אי נעימות רבה כשהתריעו לעומתי בטענה גדולה ולחתן הטקס רק - בידים רפות. באחת עשרה בערב הגעתי חזרה לשדה בוקר.

- בצעדה שלי אה"צ נצטרפו אלי שני מרצים ושלוש סטודנטיות מבר-אילן, הצגתי להם שאלה: אם יתכן דו-קיום מתוך כבוד הדדי ובלי כפית רוב על מעוט בין חפשים ואדוקים (כרגיל קוראים להם בארץ "דתיים וחילוניים") אך איני גורס שני שמות אלה). החשובה של הצועדים אחי הניחה דעתי. הם סובלנים ומקבלים מסקנות המדע בניגוד למסורת ועתיקות העולם וממצאים ארכיאולוגיים פסיים וביולוגיים שלפני מאות אלפי שנים). הם נוחנים עכשיו שעורים במדרשה ורוצים להביא אליה קבוצת לומדים אדוקים. שאלו אם נקים להם בית חפלה. אמרתי - כמובן, אם יהאימו לרוח המדרשה בכלל.

4.6.66, מוצ"ש

במקרה נחקבלתי היום בסיפורו של קוץ על אלטלינה. הוא בא אצלי ביום 17.8.63 ודבריו רשומים בעמוד 5-6-7 ביומן ה' (8.1.64 - 12.8.63).

- כמו כן נחקלתי בדברים הנרגשים ששלח לי י.ט. על הופעתי בפני הועדה האנגלו-אמריקנית (1946).

- בערב, 11 לפני הצות באו אצלי שלשה חלמידים המכונים של המדרשה: נילי מסמכר השרון
ברוריה מלוד ואורס מאסקלון. דיברה בעיקר נילי. צביון מספר 4 מורים הקשורים מאוד
לחלמידים והחלמידים קשורים להם, את יוסף משולם, שהיה מורה בחיכון בבאר שבע והשנה בא
למדרשה, את משה רגב, מורה אחת ועוד אחד. כל המורים, העובדים ורוב החלמידים מתגודים - כי
המורים אהודים על החלמידים. אמרתי להם כי מחר בשעה 7 בערב אבש למדרשה לברר הדבר, אם כי
אין לי כל סמכות בהנהלת המדרשה.

5.6.66, יום א'

נבשתי בערב למדרשה ודיברתי עם צביון. לא 4 אלא שלושה, ואם המורה הוא לא מספר,
אלא בעלה העובד בדימונה בא אצלו ואינו מתנהג כהוגן. המורה היא טובה והוא רוצה שתשאר,
אלא למען בעלה לא יבוא הנה - הוא מציע לה שתגור בירושם (בעלה עובד בדימונה) ותבוא בכל
בוקר למדרשה, ובערב תחזור לבית. שאר שני המורים - משולם מבאר שבע אהוב מאוד על החלמידים,
אבל אין לו סמכות, וגם משה רגב הוא מורה טוב אבל התנהגותו לא הולמת המדרשה. בסוף השנה
הראשונה אפשר עוד למסר מורה, אה"ב - זה חלוי במשרד החינוך ובחבר המורים. הוא דיבר עם
שלום לוין והוא הסכים.

הוצתי להביא לי קודם כל את המורה. סיפרתי לה מה שאמר לי צביון, היא טענה שלא
אמר לי האמת, היא החלה להתרגש ולבכות ובאמצע

נכנס בעלה והמסקי השיתה לאחר שכל מאמצי להרגיעה לא הצליחו.

אחר כך צברתי עם משה רגב. הוא לומד מקודם בבה"ס הירוק שנחיים. יש לו מכתב ממני
משנת 1959 - מכתב לי שהוא רוצה להשתקע בנגב - אם יפוסד באמת יעשה כל המאמצים להישאר -
בנגב. עשה עלי רושם טוב.

אחר כך בא אצלי משולם. קראתי לצביון וספרתי לו מה שטוענים המפוסדים.
היה לי רושם שהעניינים אינם במדר. יותר מדי רכילות ואולי יותר מדי שלטון יחיד.